



# Dingusi STRIUKĖ

Šeila Kindred

Paremta tikra istorija

„Aš, Viešpats, atleisiu tam, kam atleisiu, bet iš  
jūsų reikalaujama atleisti visiems žmonėms“  
(Doktrinos ir Sandorų 64:10).

**M**ama, dingo mano striukė!“ – sušuko Bredas.  
„Buvo laikas grįžti iš bažnyčios namo, bet  
Bredas ant kabyklos negalėjo surasti savo striukės.

„Ar tikrai ją čia pakabinai?“ – paklausė mama.

„Taip. Ji buvo čia.“ Bredo striukė buvo ryškiai  
mėlynos ir raudonos spalvų. Jos sunku nepastebėti.

„Galbūt ją pakabino kur nors kitur?

Apsižvalgykime po pastatą“, – pasakė tėtis.

Mama, tėtis ir Bredas išsiskirstė ir ėmėsi  
apžiūrinėti skirtingas patalpas. Jie patikrino rastų  
daiktų dėžę, sakramento salę, Bredo sekmadieninės  
mokyklos klasę, Pradinukų klasę ir visas kabyklas.  
Jie net patikrino tualetus, bet striukės nerado.

„Kas nors, ko gero, ją paėmė netyčia. Esu tikras,  
kad ją grąžins kitą savaitę, kai tik supras, kad ji ne  
jų“, – pasakė tėtis.

„Kol kas galėsi panešioti savo seną striukę“, –  
pasiūlė mama.

Bredas susiraukė. Jis nemėgo senos striukės. Ji  
buvo plona, išblukusi ir jau per maža. Jam patiko su  
nauja raudonai mėlyna striuke atrodyti panašiam į  
superherojų.



„Kažkas, ko gero, pamatė, kokia graži mano striukė  
ir ją pavogė, – pagalvojo Bredas. – Kaip tai galėjo  
nutikti bažnyčioje? Visi čia turėjo būti sąžiningi.“ Bredas  
nenorėjo, kad vagis išsisuktų. Jis sumanė planą. Kitą  
sekmadienį įdėmiai stebės, ar kas nors ateis apsirengęs  
jo striukę. Tada jis ją sugriebs ir sušuks: „Stok, vagie!“  
Tam žmogui bus gėda, kad ją paėmė.

Bredas negalėjo sulaukti sekmadienio, kad įvykdytų  
sumanymą. Bet kitą sekmadienį buvo per šilta, kad  
reikėtų dėvėti striukes. Taip pat ir sekmadienį po jo.

Dar kitą sekmadienį Bredas Pradinukų organizacijoje  
įtariai dėbčiojo į visus berniukus, mąstydamas, kuris iš  
jų pavogė jo striukę. Gal tas aukštas berniukas? O gal  
tai buvo mergaitė? Jis jautė, kad negali niekuo pasitikėti.  
Bredui tas jausmas nepatiko.

Po pamokų Bredas greitai apėjo pastatą, stebėdamas  
striukes besirengiančias šeimas. Jo striukės niekur  
nesimatė. Jis netgi vėl patikrino rastų daiktų dėžę...  
striukės ten nebuvo. Kur ji galėtų būti?

Pakeliui namo Bredas sumanė naują planą. Jis melsis.  
Jis žinojo, kad Dangiškasis Tėvas gali surasti prarastus  
daiktus. Tą vakarą Bredas meldėsi, prašydamas:  
„Dangiškasis Tėve, prašau, pasakyk, kas paėmė mano  
striukę. Noriu ją atgauti.“

Bredas palaukė, kol mintyse iškils vagies vardas  
arba veidas. Bet greitai jis ėmė galvoti apie savo draugą  
Karlą. Paprastai Bredas sėdėdavo su Karlu Pradinukų  
organizacijos pamokose. Jie daug juokaudavo ir  
juokdavosi. Bet Karlo nebuvo Bažnyčioje keletą savaičių.  
Bredas jo pasiilgo.

O kas, jei *Karlas* paėmė jo striukę? Galbūt Karlas  
bijojo eiti į bažnyčią, nes galvojo, kad Bredas su juo  
nedraugaus? Bredas norėjo, kad Karlas vėl ateitų į  
bažnyčią. Jis nusprendė, kad jei Karlas paėmė jo striukę,  
jis nerėks ant jo. Jis jam atleis.

Bredas įsiropštė į lovą jausdamasis geriau.

Kitą sekmadienį Karlo nebuvo, bet buvo naujas  
berniukas. Jis ryšėjo kaklaraištį su raudonomis ir  
mėlynomis juostomis.

„Šaunus kaklaraištis, – pasakė Bredas, sėsdamasis šalia  
naujo berniuko. – Su juo atrodo kaip superherojus.“

Berنيukas nusišypsojo.

Bredas taip pat nusišypsojo. Jis neieškojo vagių.  
Jis ieškojo draugų. ●

*Autorė gyvena Ajosvos valst., JAV.*